

Jonas en Florian:

De verzen van

Bambalo

Frank Verkerk

ISBN 978-94-910-8074-6

© Copyright 2011 Frank Verkerk

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever of de auteur.

Inhoudsopgave

I	Een nieuwe buurjongen	7
II	De opdracht	18
III	De Vleugelaar	27
IV	De hoefsmid	37
V	Bagorh	51
VI	Gevangen	61
VII	De peperbal	75
VIII	Het bloemenmeisje	87
IX	De Opperblik	97
X	Het Zwenkbos	105

1) Een nieuwe buurjongen

Als het aan Florian had gelegen, was hij allang buiten geweest. Maar zijn moeder had er op gestaan dat hij eerst zijn brood op zou eten. Niet dat hij zo'n hekel heeft aan eten, in tegendeel: het is één van zijn favoriete bezigheden. Maar vandaag wil Florian zo snel mogelijk naar buiten. Met grote happen werkt hij de laatste boterham naar binnen. Dan nog een paar grote slokken melk er achteraan en weg is zijn ontbijt.

“Mam, ik heb het op,” roept hij naar boven. “Ik ben weg!”
“Is goed!” klinkt de stem van zijn moeder door het huis.

Florian Verhage is een 13-jarige jongen met blond haar, blauwe ogen en een vrolijk, blozend gezicht. Net als iedere zomer, beginnen ook nu de sproeten rond zijn neus goed zichtbaar te worden. Het is zomervakantie. Florian heeft nog de hele dag voor zich en hij haast zich naar buiten, naar het huis van de burens. Vandaag is het zover: hij krijgt een nieuwe buurjongen! Een grote verhuiswagen staat voor de oprit bij de burens. Drie sterke mannen in blauwe overalls zijn meubelen aan het uitladen. Florian loopt er naartoe en kijkt goed of hij de nieuwe buurjongen al kan zien. Volgens zijn moeder, die het nieuwe buurgezin al eens gezien heeft, heet de nieuwe buurjongen Jonas en heeft hij donkerbruin haar. Hij zou van dezelfde leeftijd zijn als Florian, ruim een kop kleiner en ook een stuk magerder.

“Ga es opzij, maatje!”

Florian schrikt op. Hij was zo in gedachten, dat hij niet heeft gemerkt dat hij op de oprit bij de burens stilstaat, precies in het looppad van de verhuizers. Achter hem staan twee van de

verhuizers met een driezitzbank tussen hun ingeklemd. Als Florian opzij springt, lopen ze met de bank naar binnen. “En bedankt, hè,” bromt de verhuizer als hij voorbijloopt. Florian loopt achter ze aan naar de voordeur. Hij twijfelt. Zou hij naar binnen kunnen lopen, of is dat raar en ongeleefd? Lang hoeft hij niet na te denken, want in de deuropening verschijnt een jongen. Florian bekijkt hem eens goed. Zijn moeder had gelijk, de jongen die voor hem staat is inderdaad een stuk kleiner en dunner dan hijzelf. Zijn kleine kraalogen kleuren goed bij zijn donkere krullen.

“Hoi,” zegt de jongen met een opgewekte stem, “ik ben Jonas. Ben jij mijn buurjongen?”

“Hmm-hmm,” knikt Florian.

Hij weet nooit zo goed wat hij zeggen moet, als hij iemand voor het eerst ontmoet. Zijn vader noemt hem weleens “zijn verlegen Bolletje”. Florian haat die uitspraak. Maar volgens hem weet zijn vader dat best en doet ‘ie het daarom expres.

“Ik ben Florian,” zegt Florian zacht.

“Pardon!” klinkt weer de stem van de verhuizer. “Ga es effe ergens anders staan kleppen, mannen! Jullie lopen in de weg.”

“Oh sorry hoor,” zegt Jonas, terwijl hij naar buiten stapt.

Dan zegt hij zachtjes tegen Florian: “Zou ‘ie altijd zo vrolijk zijn?”

Florian grinnikt. Terwijl ze het pad aflopen vertelt Jonas dat ze zijn verhuisd omdat zijn vader een nieuwe baan heeft, in de buurt. Ze zijn al vaker verhuisd, dit is de vierde keer.

“Vierde keer?”

Florian gelooft zijn oren niet, hij is nog nooit verhuisd.

“Dat is toch helemaal niet leuk? Moet je iedere keer weer wennen aan een nieuwe omgeving, nieuwe vrienden, nieuwe school!”

“Ach, alles went,” antwoordt Jonas onverschillig. “Maar het is inderdaad wel lastig om steeds weer ergens nieuw en onbekend te zijn. Je weet nergens de weg.”

“Ik wil je wel een beetje wegwijz maken in de omgeving,” biedt Florian aan.

“Nou, graag! Hier kan ik toch niets doen. Het is een zootje binnen.” Jonas grijnst van oor tot oor. Van zijn kleine kraalogen blijft niet veel meer over dan streepjes, als hij zo breeduit glimlacht. “Wat zijn zo’n beetje de leuke plekken hier?” Florian denkt na. “Eh nou, je hebt het zwembad, het winkelcentrum. Het schoolplein natuurlijk, en niet te vergeten de uitkijktoren in het Zwenkbos.”

“Zwenkbos? Is er hier een bos in de buurt?” vraagt Jonas ongelovig.

“Ja,” zegt Florian, “en nog vlakbij ook. Eigenlijk wonen we bijna aan de rand ervan.”

“Waarom heeft niemand me verteld dat ik zo goed als in het bos woon?” zegt Jonas, terwijl hij doet alsof hij heel boos is. “Dat moet ik zien. Wacht effe.”

Hij rent het pad op naar zijn huis en wringt zich tussen de verhuizers door, die voor de deur een sigaret staan te roken.

“Pardon, kunnen jullie ergens anders gaan staan roken? Jullie staan in de weg!” grapt hij tegen de mannen. Eén van de verhuizers doet alsof hij Jonas een schop voor zijn achterste wil geven, maar Jonas is sneller en ontwijkt de grote schoen net op tijd.

“Mam,” klinkt het hol door het lege huis, “ik ben effe weg met Florian, de buurjongen. Tot zo!”

Zonder het antwoord van zijn moeder af te wachten rent Jonas weer terug naar Florian.

“Op naar het Zwenkbos!” roept hij en perst zijn ogen weer tot streepjes als hij glimlacht.

“Deze kant op.” Florian wijst naar het eind van de weg. Samen gaan de jongens op pad. De verbazing is van Jonas’ gezicht af te lezen, als ze niet veel later bij een bordje komen waarop in grote sierlijke letters staat: “Zwenkbos”.

“Wauw!” zegt ‘ie, “Da’s echt vlak om de hoek!”

Ze lopen het bos in. Jonas volgt Florian, die heel goed de weg weet onder het gebladerte van de grote, oude bomen. Ze lopen in de richting van de uitkijktoren. Ondanks dat het hartje zomer is en de zon volop schijnt, zijn sommige plekken in het bos behoorlijk donker door het dikke bladerdek hoog boven hen.

“Je weet de weg terug toch ook nog wel, hè?” vraagt Jonas voor de zekerheid.

“Ja joh, ik kom hier bijna elke dag! Ik ken hier elke plek en elke boom.”

Hoe verder ze lopen, hoe minder van de geluiden buiten het bos nog doordringen. Je hoort alleen nog de vogels in de bomen en het geritsel van gevallen bladeren onder hun schoenen.

Plotseling klinkt er een hard “KEK KEK KEK KEK KEK KEK” door de lucht.

“Aaaaaargh!” Jonas maakt zich klein en slaat als bescherming twee armen om zijn hoofd.

“Wat doe jij nou?” vraagt Florian verbaasd.

“W-wat was dat?” Jonas laat zijn armen langzaam zakken en kijkt angstig om zich heen.

“Wel eens van een ekster gehoord?” lacht Florian.

“Ja natuurlijk,” zegt Jonas ineens heel stoer, “wie heeft er nou nog nooit van een ekster gehoord.”

“Nou, wat stel je je dan aan? Je doet net of iemand een handgranaat naar je toegooit, of zo.”

“Ja, eh hallo! Jij komt hier elke dag. Weet ik veel dat die stomme beesten zo’n herrie maken! Ik schrok gewoon, oké?”

“Oké, oké, ’t is al goed,” zegt Florian snel. “Kom, ik zal je zijn nest laten zien.”

Jonas klopt de knieën van zijn broek schoon, recht zijn rug en loopt achter Florian aan. Af en toe kijkt hij schichtig om zich heen, vastbesloten zich niet meer te laten verrassen door wat dan ook.

“Kijk!” Florian wijst omhoog. “Zie je dat nest? Da’s van die herrieschopper van daarnet.”

En inderdaad, als Jonas de vinger van Florian volgt, ziet hij in de grote, dikke boom een groot vogelnest zitten.

“Eksters zijn toch dieven? Ik bedoel, ze stelen toch van alles en nog wat, als het maar glimt of blinkt?” vraagt Jonas. Hij kijkt Florian vragend aan.

“Ik geloof het wel, ja. Hoezo?”

“Nou, wie weet wat er allemaal in dat nest ligt. Misschien wel een stapel edelstenen of een goudschat.”

“Tuurlijk, joh. Waar zou die ekster dat dan gevonden moeten hebben? Of denk je dat ‘ie een bank beroofd heeft?”

“Weet jij veel waar dat beest zijn buit vindt. We kunnen toch even kijken.”

“Ja, daag!” zegt Florian, terwijl hij op zijn voorhoofd wijst. “Weet je wel, hoe hoog dat nest zit? Mooi dat ik niet naar boven klim.”

“Dan doe ik het!” zegt Jonas vastberaden en hij spuugt in zijn handen.

Voordat Florian nog iets kan zeggen, is Jonas al bezig om in de boom te klimmen. Het verbaast Florian hoe makkelijk het hem afgaat. Binnen de kortste keren is hij meters hoog en komt al in de buurt van het nest.

“Zie je al wat?” roept Florian hem toe.

“Wacht effe, nog een klein stukje!”

Jonas klimt verder en zet zijn voet op de tak waar het nest op gebouwd is. Hij voelt of de tak sterk genoeg is. Dan laat hij zich op zijn buik op de tak zakken en schuift langzaam naar het nest.

Als hij bij het nest is aangekomen, richt Jonas zich op. De tak buigt griezelig ver door.

“Kijk uit!” roept Florian.

Jonas laat zich weer op zijn buik vallen en houdt zijn adem in. De tak beweegt nog even na en dan is het weer rustig in de boom. Als Jonas naar beneden kijkt, ziet hij pas hoe hoog hij eigenlijk in de boom zit. Zonder zelf overeind te komen, tilt hij zijn arm op en laat zijn hand over de rand van het nest glijden. Hij voelt in het nest naar wat hij dan ook maar tegenkomt.

“’t Is leeg!” roept hij naar beneden.

“Jammer!” roept Florian terug. “Kom maar weer naar beneden, ik vind het maar niks!”

“Ik kom eraan!”

Jonas wil net zijn hand uit het nest halen, als hij wat voelt.